

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 843/2023
12.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Петричевић, адвокат из ..., против туженог ЈП „СРБИЈА ГАС“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Александар Тодоровић, адвокат из ..., ради поништаја реинтеграције, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1573/22 од 10.06.2022. године, у седници одржаној 12.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1573/22 од 10.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1573/22 од 10.06.2022. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 453/20 од 04.11.2021. године, којом је одбијен тужбени захтев да се поништи решење туженог број .. од 17.07.2020. године о отказу уговора о раду број .. од 25.03.2015. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, а обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати 52.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Трећег основног суда у Београду П1 204/17 од 05.03.2019. године, поништено је претходно решење туженог број .. од 25.01.2017. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужени обавезан да тужиоца врати на рад. Тужени је тужиоцу упутио позив 07.04.2020. године да се одмах по пријему позива врати на рад, који је тужилац примио 14.04.2020. године. Тужиоца је такође ББ, координатор Сектора правних и кадровских послова код туженог, дана 09.04.2020. године телефонским путем позвао да се јави на рад, у ком разговору је тужилац изјавио да ће се на рад јавити по пријему писменог позива од 07.04.2020. године, о чему је сачињена и службена белешка број .. од 09.04.2020. године. Како се тужилац није вратио на рад, тужени је донео упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 12.06.2020. године и након тога решење о отказу уговора о раду од 17.07.2020. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине прописане одредбом члана 61. Колективног уговора туженог, због неоправданог изостанка са рада три дана у континуитету, с тим што је тужиоцу радни однос престао 28.05.2020. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев, применом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду и одредбе члана 61. став 4. тачка 1. Колективног уговора туженог.

Одредбом члана 61. став 4. тачка 1. Колективног уговора туженог, прописано је да се запосленом може отказати уговор о раду ако не поштује радну дисциплину, поред случајева предвиђених законом и у случају када неоправдано изостаје са рада три радна дана у континуитету или пет радних дана са прекидима у року од 12 месеци.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбама члана 180. став 1. Закона о раду и члана 62. став 1. Колективног уговора туженог, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 8 дана (члан 180. став 1. Закона о раду), односно 10 радних дана (члан 62. став 1. Колективног уговора туженог) од дана достављања упозорења да се изјасни о наводима из упозорења.

У конкретном случају, тужени је, поступајући по правноснажној пресуди Трећег основног суда у Београду П1 204/27 од 05.03.2019. године, упутио позив тужиоцу 07.04.2020. године да се јави на рад, који је тужилац примио 14.04.2020. године и након тога тужилац је обавештен и телефонским путем да се врати на рад, али је изјавио да ће се јавити на рад по пријему писаног позива од 07.04.2020. године. Међутим, тужилац се и поред свих позива није јавио на рад, чиме је исказао свест и вољу да не жели да ради, због чега је правилан став нижестепених судови да је тужилац учинио повреду радне обавезе из одредбе члана 179 став 3. тачка 8. Закона о раду и члана 61. Колективног уговора и то дана 25.05, 26.05. и 27.05.2020. године, због чега је правилно тужиоцу отказан уговор о раду.

Неосновани су наводи ревидента да се није јавио на рад, јер је тужени био у обавези да донесе одговарајуће решење о враћању тужиоца на рад. Основ за враћање

тужиоца на рад је правноснажна одлука, па тужени није био у обавези да донесе посебно решење.

Правилна је и одлука нижестепених судова којим је одбијен захтев тужиоца за враћање на рад, као последице законитости отказног решења.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Субић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**